

людям. Викладачам фізичного виховання та спорту необхідно скоригувати для них список пріоритетів, додавши туди збереження здоров'я, прагнення придбати та підтримувати ідеальну фізичну форму шляхом систематичних тренувань.

Література

1. Воронін Д. Є. Здоров'язберігаюча компетентність студента в соціально-педагогічному аспекті / Педагогіка, психологія та медико-біол. пробл. фіз. виховання і спорту, 2006. № 2. С. 25–28.
2. Закон України «Про фізичну культуру і спорт». Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/3808-12>
3. Калька Н., Макаренко С. Здоров'язберігаючі компетенції педагога в умовах сучасного освітнього простору / Укр. наук. журн. «Освіта регіону». № 4. 2013.
4. Овчарук О. В. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: світовий досвід та українські перспективи [Бібліотека з освітньої політики]. К.: К.І.С., 2004. 112 с.

Гета А. В., к.фіз.вих., доцент кафедри фізичної культури та спорту
*Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»*

РОЛЬ ВИКЛАДАЧА В ОРГАНІЗАЦІЇ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНОГО ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА У ЗВО

На жаль, сучасні вимоги суспільства та професійної практики до здоров'я молоді не відповідають реальній системі педагогічного супроводу, процесів формування, зміцнення та збереження здоров'я студентів. Актуальність теми визначається нагальною необхідністю сьогодення звернутися до проблем здоров'язбереження взагалі та створення здоров'язбережувального середовища в закладі вищої освіти зокрема. Трансформаційні перетворення на соціумі виявляють об'ємну проблему здоров'я студентської молоді. Тому логічно, що озвучується необхідність теоретичного осмислення та здійснення організаційно-педагогічних умов створення здоров'язбережувального освітнього середовища у ЗВО.

Однією з таких умов, на наш погляд, можна визначити формування здібності та готовності викладача до організації здоров'язбережувального освітнього середовища. Важливим є також розуміння цінності формування грамотного ставлення до здоров'я студентів і викладачів, що формує мотивацію збереження свого здоров'я та здоров'я оточуючих.

Виходячи з того, що запит на збереження та зміцнення здоров'я підростаючого покоління транлюється від різних соціальних інститутів: сім'я, дитячий садок, школа, ЗВО, сфера виробництва, то стає зрозумілим, що у вирішенні цього питання зацікавлені всі перелічені учасники. Відповідно, у разі вирішення проблеми здоров'язбереження, можна відзначити необхідність

соціального партнерства всіх представлених соціальних інститутів. Цей феномен у сфері освіти транслює ідею добровільного взаємовигідного співробітництва на вирішення спільних завдань [2]. Представляється цікавим і важливим соціальне партнерство закладів охорони здоров'я та освітніх закладів різних рівнів із підготовки та перепідготовки педагогічних кадрів у питаннях організації здоров'язбережувального освітнього середовища.

Освоєння педагогами способів вирішення проблеми створення здоров'язбережувальних умов в освітньому процесі відбувається через формування його здоров'язбережувальної компетентності. Вона має на увазі здатність і готовність до здоров'язбережувальної діяльності та організації освітнього середовища, орієнтованого на охорону та зміцнення здоров'я всіх учасників. Деякі автори [1, 3] пропонують формулювання цієї компетенції розуміти як інтегративну характеристику особистості, яка визначається ступенем усвідомлення соціальної та особистісної значимості здоров'я та здоров'язбережувальної діяльності, наявністю установки у викладача на оволодіння професійними компетенціями, що забезпечують здатність до організації здоров'язбережувального освітнього середовища та аналізу результатів своєї діяльності в галузі.

Також фахівці відзначають нестачу рівня професійної компетенції викладачів щодо забезпечення безпеки, збереження здоров'я та забезпечення успішної соціалізації молоді [3]. Неможливо не погодитися з твердженням про необхідність охорони здоров'я не тільки для підростаючого покоління, а й для педагогічних працівників, для яких цінності охорони та заощадження здоров'я мають стати особистісними та професійними цінностями, невід'ємною частиною їхньої професійної діяльності, оскільки, виконуючи свої професійні функції в освітньому процесі, викладач має мати важливі якості, які дозволяють генерувати плідні педагогічні ідеї та забезпечувати позитивні педагогічні результати. При цьому педагогічна підготовка викладачів профільних ЗВО означена сьогодні як актуальна проблема досліджень і нагальна необхідність реальної практики.

Професійні педагогічні функції викладача ЗВО складаються з реалізації наступних компетенцій: компетенції в галузі науково-дослідної роботи, предметно-професійної підготовки та педагогічної компетенції, до якої, на нашу думку, входить здатність і готовність до здоров'язбережувальної діяльності. Проблема підвищення рівня педагогічної підготовки, формування та вдосконалення педагогічних компетенцій професорсько-викладацького складу вирішується через організацію у системі додаткової професійної освіти курсів підвищення кваліфікації, тематичного удосконалення педагогів, професійної перепідготовки. У цьому ключі до її завдань входить: здійснення психолого-педагогічної підготовки професорсько-викладацького складу ЗВО всіх спеціальностей з використанням інноваційних технологій освітнього процесу у вищій школі; проведення навчальних семінарів і тренінгів для викладачів [4].

Психолого-педагогічна підготовка викладачів усіх спеціальностей включає вдосконалення комунікативної та професійно-етичної культури; збагачення знань про функціонування психічних процесів, станів і властивостей

особистості, процесів навчання та виховання, основ здоров'я, здорового способу життя. Також можна погодитися з авторами в ідеях про те, що педагогічна взаємодія зі студентами має виконувати принцип здоров'язбереження – збереження здоров'я дітей на заданому рівні. Здоров'язбережувальне освітнє середовище – таке навчальне середовище, в якому, завдяки формуванню здоров'язбережувальної компетенції, забезпечується формування здорового способу життя студента, відповідальне ставлення до власного здоров'я та здоров'я оточуючих, до навколишнього середовища, контролюються всі складові здоров'я [4].

Таким чином, викладач, безсумнівно, грає ключову роль в організації здоров'язбережувального освітнього середовища, де освітня організація відповідає за створення такого середовища, а соціальне партнерство інститутів освіти всіх рівнів сприятиме оптимізації аналізованих процесів.

Література

1. Аббасова Л. И. Современные подходы к формированию здоровьесберегающей среды образовательной организации / Ученые записки университета им. П. Ф. Лесгафта, 2019. № 11(177). С. 3–7.
2. Зіміна І. С., Кондратенко Є. В. Формування готовності майбутнього педагога до організації здоров'язберігаючого освітнього середовища / Вісник Таврійського державного університету, 2019. Т. 13. № 3. С. 335–343.
3. Сукталієва Е. В. Управління освітніми установами з організації здоров'язбережувального середовища / Проблеми та перспективи розвитку освіти, 2010. № 3. С. 256–260.
4. Khoronko L., Tskvitariya T. The role of the chair of pedagogy in realization the strategy of vocational and educational training of medical university teachers / Modern European Researches, 2014. № 2. С. 50–53.

Гордієнко Ю. В., к.фіз.вих., доцент кафедри фізичної культури та спорту
*Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»,
Начальник Полтавського обласного відділення (філії) КФВС МОН України,*

ОСОБЛИВОСТІ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ З ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ ТА СПОРТУ

Простежуючи особливості розвитку окремих процесів в освіті, можна стверджувати, що система вищої освіти ще не зовсім адаптована до рівня розвиненої освіти у Європі, вона не орієнтується на особистісно-професійний розвиток майбутніх фахівців, що характеризує освіту найбільш розвинених країн світу.

Цілі педагогічного процесу в структурі вищої освіти, під час підготовки фахівців з фізичного виховання і спорту, не є сталими. Вони змінюються у зв'язку з прогресом суспільства, поглибленням і розширенням сфери пізнання, розвитком педагогічної і спортивної науки. Результат просліджується в змінах,